

שמועה רביעית חמישית – שנה שלישית - שיעור 24ב - המעבר ממלכות דקדושה למלכות דקליפה בק"ש

משבעים קולות של צעקות לשבעים קולות של אמא עילאה

השורש של הע', של ז"ת דאמא שמתפשטים בתוך הז"א ונוקביה, בתוך הגוף, הם השבעים הקולות. השקיו הפנימי של אמא, שמפורש באר"י בשמועה הראשונה ובתיקוני זוהר, שמתפשט בתוך הז"א ונוק'. אלה הם הקולות הפנימיים שבתוכנו. קול ודיבור. הם התנועה של קולות הנשמה שטמונים בתוך האדם.

משה רבנו מתנבא משם, בסוד הקולות, "משה ידבר והאלוהים יענו בקול". אלה הם אותם קולות הנשמה שזורמים בתוך הז"ת שלנו. הם עומק התנועה הרגשית שלנו. זה מה שמניע אותנו אמוציונלית.

כשהנשמה יורדת לתוך הז"ת היא הופכת לרגש. תודעה שמעוררת רגש. הרגש הזה יונק מהז' מידות של המחשבה והופך להיות קולות עומק בתוך הרגשות. געגוע, ערגה, רצון לבכות, או אפילו סתמיות וחוסר משמעות שמרגישים בתוך החיים, באים מקולות הנשמה שאומרת, מה אתה עושה פה? זה סתם. זה יכול להיות שם ב"ן של הנשמה שמרגיש משועמם בתוך הסיפור הזה, חסר משמעות ופשר. מרגיש חנוק. הקולות האלה יכולים להיות קולות ביקורתיים פנימיים. יש קולות חיצוניים ויש קולות פנימיים. הקולות החיצוניים הם יותר קשים, הקולות הפנימיים יותר עדינים.

אפשר לחשוב על האיכויות של הקולות הללו. הקולות האלה יכולים להתחבר ולהיפך לשיר-אל. שמע ישראל. לשמוע את שירת אל שהיא שירת החיים שמנגנת בתוך הנשמה שמבטאת בתוכו את הרוח ליצירת המסע.

יש עוד שבעים קולות. לא הקולות היפים של שירת הנשמה, געגועיה וערגתה. אלא שבעים קולות של צעקות של ווי ווי ווי. מה אני עושה פה? למה ירדנו לעוה"ז? חוויה מתמדת של תודעת גלות שיכולה להיות בתוך הנשמה, שיורדת לתוך הגוף, לתוך ההתגשמות, לתוך העולם, לתוך הבריאה. השבעים קולות שלנו ייהפכו לשבעים הצעקות שהאיילה צועקת. מתוך חווית החנק שהיא חווה בתוך המציאות, "יענך ה' ביום צרה".

בקריאת שמע אנחנו נמצאים בעולם הבריאה, בואכה רצון להתעלות לעולם האצילות. ההימצאות שלנו בעולם הבריאה היא חלק מהדחף שמאפשר לנו למסור את הנפש על קידוש ה'. דווקא אל מול זה שאנחנו לא חלק מהמציאות האלוקית, דווקא מתוך התנועה הנפרדת שבתוכנו, יש לנו יותר יכולת. זו תנועת ניגוד שמצריכה בחירה, שמאפשרת מסירות.

אני נמצא בנקודה שבין הבריאה האוטונומית לבין היכולת להיות חלק מהתגלות מלכות ה'. לא מצד נקודת המסירות נפש, אלא אפילו ברמה של לקבל עלי עול מלכות שמיים. כשהאר"י מסביר את מזמור "יענך ה' ביום צרה", ואומר שיש בו שבעים תיבות כנגד השבעים צעקות של האילה, הוא מדבר על זה כההליך לידה. התפילת עמידה היינו באצילות, בשמועה שניה, עכשיו אנחנו יורדים לעולם הבריאה, המעבר מהאצילות לבריאה הוא מעבר שמחולל חווית צרות, לנשמה. העיבור במובן מסוים היה באצילות, במקום הרבה יותר פתוח של כמיהות גדולות לחיים קדושים אינסופיים. עכשיו צריך ללדת את זה בתוך עולם מוגבל, חלקי, סופי, עם קליפות כאלו ואחרות. זה מייצר קושי מאד גדול לאילה, שפתאום רחמה חוזר להיות צר.

זה מאד נחמד ויפה בצימר. אבל בדרך הביתה, בחזור, זה מתחיל להיסגר שוב. זה חוזר להיות צר. אז יש מקום

של "יענך ה' ביום צרה". הבקשה לפתוח את הצרות הזו, ולאפשר לה לידה קלה יותר. להאיר את הגדלות בקטנות. לחבר בין החוויה הפתוחה והגדולה האצילית, לבין חווית הלידה בתוך מרחבי הבריאה. זה נקרא ייחוד הויה אלוקים. 'אלוקים' זה עולם הבריאה, בסוד הקטנות, הויה זה סוד האצילות. ייחוד הויה-אלוקים זה חיבור גדלות וקטנות, אצילות ובריאה, שפותח את הרחם ומאפשר לידה קלה יותר. פותח משהו בחווית הצרות של הקיום.

בתהליך הזה יש תהליכים של העלאת מ"ן. שם ב"ן, "יענך ה' ביום צרה". יש שמה כמה וכמה שמות ב"ן שהאר"י רומז. הם חלק ממה שהנשמה מבררת בתסכול הזה שיהא נמצאת בו. כשאין לה אוויר לנשום, היא צועקת. יש בירור שמתברר דווקא עכשיו. בשמועה שניה, בחוברת, יש פרק של "יענך ה' ביום צרה", החבלי משיח שטמונים במצב הזה ועל היכולת לפתוח את תהליכי הלידה שקיימים במצב הזה.

זה היה בתהליכי היציאה, לפני התפילה. אבל אפשר גם לראות את זה גם עכשיו. אמנם זה נשמע קצת הפוך, כי עכשיו אנחנו רוצים לעבור מהבריאה לאצילות, לא מהאצילות לבריאה. המעבר מהבריאה לאצילות זה גם "יענך ה' ביום צרה". כי אל מול האפשרות לחיות חיים אציליים אני חווה את עצמי חנוק. כל עוד לא היתה לי את האפשרות לחיות חיים אציליים, אולי לא הרגשתי כל כך מתוסכל, או לא הבנתי למה אני מתוסכל, כמו שאני מתוסכל עכשיו, כאשר אני מודע. יש לי עולם פנימי, נפתחתי לחוויה נשמתי, יש בתוכי בקשה לחופש. אבל אני מרגיש תקוע בתוך מוגבלות קיומית.

יש קונטרסט שהולך ומתגבר בין העולם הפנימי שנפתח לבין המציאות החיצונית של הקטנות והאחור שבתוכה אני נמצא. זה גם סוג של צרה שהוא הפשט של שם מ"ב, מזמור מ"ב, 'כאיל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלוקים' ו'צמאה נפשי לאלוקים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלוקים'. המשורר, בני קורח, נמצא רחוק. כיתה אל תהום אל תהום קורא לקול צינור, כל משברך וגליך עלי עברו'. הוא מתגעגע ופָמָה. 'כי אעבור בסך אדדם עד בית אלוקים'. הוא נמצא בנקודת הצרה, זוכר את הגדלות, ומתוכה, אל מולה, הוא מתכתב. אליה הוא עורג, אבל רחמו צר. לכן, למרות שזה נקבה היא נקראת זכר. 'כאיל תערוג'. משהו בתוכה סוגר. היא לא מצליחה להיפתח מתוך חווית הצרות של הקיום.

אפשר לחשוב על עוד תהליכים בהם אני עובר מקטנות לגדלות, משם אלוקים לשם הויה, בעולמות בריאה של תדיר שמתעוררות בתוכם בקשות נשמתיים אל מול היכולת לבוא אל האחד, לחזור לאצילות, ולגעת במרחב האצילי שאליו אני שייך, אל השייכות הנשמתיית האצילית שלי שממנה באתי. אותה איבדתי. עכשיו אני נמצא על קו התפר. תמיד כשאני נמצא על קו התפר, אני הכי מתוסכל. הכי חשוך לפנות השחר.

זה מצד המעבר מגדולה, מגאולה אל הקטנות. לקחת גדלות ולהביא אותה בתוך קטנות, או לצאת מקטנות ולהיפתח לגדלות. "יענך ה' ביום צרה", יכול להיתפס בתור חווית הגלות של הקיום. בנקודת המבט הנשמתיית, כל החיים בתוך התדיר, ויש בהם אופציה מסוימת של חיי גלות, אל מול הגאולה.

כל מי שמסיר מעליו עול מלכות שמיים נותנים עליו עול מלכות, אבל שהיא לא מלכות שמיים, אלא של שבעים אומות. אם אין עלי מלכות שמיים, אם אני לא נמצא ב'שמע ישראל ה' אלוֹקוֹנו ה' אחד', אז אני תחת שבעים אומות. אז לא העי' של אמא מאירים עלי, אלא העי' של שבעים השרים של פמליא של מעלה שנמצאים תחת כיסא הכבוד, שבעים השרים של אוה"ע שולטים עלי. אני נמצא תחת הנהגת התדיר, הנהגת המטטרו"ן, הנהגת הבריאה, בשבעים אומות.

נקודת האחד של כנסת ישראל לא מתגלה, נקודת האחד של המלכות הקדושה לא מופיעה. אבל אני מאד רוצה, אני כבר פָּמָה, מתעורר בתוכי רצון לשאת את האחד, לחזור לשייכות, לקבל עלי עול מלכות שמיים. אז יש פה 'יענך ה' ביום צרה'. אפשר לראות את שמע ישראל כשתי תנועות. גם כבקשה לקבל ולחדש בתוכי את הע' הגדולה, שהיא הארת השבעים של אמא, שתאיר בתוכי שבעים פנים של תורה, שבעים שמות של קב"ה, שמחת חיים ושירת החיים שתופיע, קולות הפנימיים בצורתם הגבוהה.

אבל גם, מצד שני, רגע לפני, הע' הזו לא מופיעה בתור שבעים שמעך של שירת החיים שהולכת ועולה, בתור היין המשמח בענביו, המשומר מששת ימי בראשית, כי טובים דודיך מיין, מושכני אחרוך נרוצה, אלא בתור שבעים קולות שאני צועק, שחנוק לי ואני רוצה להיגאל מפה, להיגאל מהמצב שבו אני נמצא לתוך היכולת להיות מחובר, לקבל עלי עול מלכות שמיים. להיות באחד, מחובר להופעת חיים אחת שיש בה הארה נשמתית וחופש קדוש ולא עבד במצריים. זה הרגע שלפני, בו אני עדיין בתוך מרחב של עבדות ומיצרים ומתוכו אני רוצה להיגאל. הברכה שתבוא אחרי ק"ש זו ברכת גאולה. רגע לפני, אנחנו בגלות.

אנחנו זקוקים ליכולת להוציא את השמות שלנו. שבעים נפש ירדו למצרים, שבעים שמות ועכשיו השמות צריכים לעלות. היכולת לאסוף את השמות שלנו מחדש למלכות הקדושה. את השם הקדוש, השם הגדול ואז לשם הקדוש.

זה בירור של מלכות של סטרא אחרא למלכות דקדושה. משבעים קולות של שבעים צעקות לשבעים קולות של אמא עילאה. של הארת שירת החיים השמחה. כשאני אומר 'שמע ישראל' מתערבבות לי שתי שמיעות. אני גם שומע את הע' בצורתה החיובית אבל אני גם שומע את הע' בצורתה הצועקת, אני צועק 'שמע ישראל'. יהודים גם צעקו שמע ישראל. בגלות. לא רק אמרו את זה בנחת.

עץ חיים – "יענך ה' ביום צרה"

יענך ה' ביום צרה, ויש בו ט' פסוקים, נגד ט' מאורות, ט' רקיעים. ודוד היה ממשיך שפע וברכה, מן הט' מאורות עליונים, למדה שלו למלכות. עתה ידעתי כי הושיע ה' משיחו יענהו משמי קודשו ותמצא בו ע' תיבין, נגד ע' שמות שיש להקב"ה,

שבעים השמות של הקב"ה, שבעים השמות של אמא. הרשימה של השמות מופיעה במדרש זוטא, מפורש שם כל שם מאיפה הוא יוצא.

וכנגד ע' צירין או מיצרים הסובבים לכסא הרודפים אחר דוד, כמ"ש כל גוים סבבוני, כמ"ש וכו'

זה מצד אחד שבעים שמות של קב"ה ומצד שני שבעים האומות שמיצרים לדוד המלך וגורמים לשבעים צירים. כל מי שמיצר הוא ציר בלידה.

ומזמור זה טוב לבקש רחמים על היולדת, לפי שיש בו ט' פסוקים נגד ט' חדשים של הריון, ויש בו ע' תיבין נגד ע' צירי יולדת, ואינה יולדת עד שנותנה ע' ולא פחות אלא יותר הן. והטעם, לפי שמפתח חיה לפנים מן ע' מדרגות, ובכל קול וקול יורד מדרגה א' אותה המפתח, ואם תצעק יותר מע' קלין הכל מרצון הבורא ית', אבל בפחות לא תלד.

אלא אם כן הנחש בא לאילה ואז זה ניתוח קיסרי או אפידורל.

ר' נחמן – תיקון הע'

וזהו כלל, כי כל נפש מישראל הוא מושרש בע' נפש של בית יעקב. וע' נפש של בית יעקב, מושרשים בע' פנים של תורה/א. וזה לעומת זה עשה האלקים, שכנגד ע' נפש של בית יעקב, הם ע' לשון. שכל לשון ולשון יש לה מדה רעה בפני עצמה, מה שאין בחבירתה.

ע' הם כנגד ז' מידות. יש ז' מידות שהם טבעיות ומתקנות אבל גם יש ז' מידות שהן קליפתיות, וזה כבר ייהפך לשבעים, השבעים נפש ייפלו בתוך שבעים של אחוריים של מידות רעות.

זה האינטרפטציה לר' נחמן. אני לא מחוייב עכשיו לר' נחמן באמת. אני לא מסכים איתו לגמרי בחלוקות. אני פותח את זה יותר עדין, עם ספקטרום יותר רחב. יש אחור קליפתי ויש אחור שהוא לא קליפתי. לא כל אחור הוא בקליפות. אבל בתורות פה וגם בתורה בק"א זה נראה שיש פנים וזה בקדושה ואחוריים זה כבר בקליפה.

שכל לשון ולשון יש לה מדה רעה בפני עצמה, מה שאין בחבירתה. ומחמת המדות האלו הם מרוחקים מע' פנים של תורה.

זה מה שחוסם אותנו משבעים פנים לתורה.

וכשהנפש של בית יעקב באה בגלות תחת יד ע' לשונות, היינו במדותיהם הרעים .

זו הגלות הנפשית שלנו. לא צריך להיות בגלות ממש. בעצם זה שאני חי בהתנהגות קליפתית, אני בתוך שבעים אומות, אני בתוך שבעים לשון.

אזי היא ראמת עין קלין, כיולדת שקודם הלידה היא צועקת ע' קלין (זוהר פנחס רמ"ט ע"ב), כנגד ע' תיבין שבמזמור יענך, שבלא זה א"א לה לילד: וזהו כלל שכל נפש מישראל קודם שיש לה התגלות בתורה ובעבודה, אזי מנסין ומצרפים את הנפש, בגלות של ע' לשון, היינו בתאוותיהן. וכשהיא באה במדותיהן בגלות, אזי היא ראמת ע' קלין. כי התגלות היא בחי' לידה, כי קודם התגלות של תורה, אזי היא בבחי' עיבור. שהתורה היא נעלם ממנו, כעצמים בבטן המלאה בבחי' (דברים ל"א) ואנכי הסתר אסתיר, היינו בגלות במדות הרעות של ע' לשון. כי הקליפה קדמה לפרי, ומי שרוצה לאכול הפרי, צריך לשבר מקודם הקליפה. לכן קודם ההתגלות, מוכרח הנפש לבא בגלות, היינו במדותיהם, כדי לשברם, ולבא אח"כ להתגלות

תמיד הגלות קודמת למתן תורה, גלות מצרים שקדמה למתן תורה, ולא בכדי. מכוח זה האדם נמצא במצב של גלות, הוא בעצם נמצא במצב של עיבור. חז"ל אמרו שעמ"י במצריים היו גוי מקרב גוי כעגל בתוך הפרה. כעובר במעי אימו. דהיינו, היינו בעיבור, אבל לא בעיבור דקדושה. זה לא העיבור של יענך ה' ביום צרה' של קדושה דסידרא, עיבור באצילות. וגם לא עיבור בריא, טבעי, אלא עיבור בתוך שבעים אומות אחנו מתעברים.

יש הבדל, בין הסתר בקדושה, יסתירני בסתר אוהלו ומי ייתנני כירחי קדם', לבין הסתר שהוא בתוך מצב קליפתי. יש עיבור בקדושה. אבל פה ברור שהעיבור הוא בקליפות. הוא חוויה רגרסיבית נפולה, במידות הרעות.

העיבור דקדושה זה עיבור בתוך המט"טרון, עיבור של האיילה. לא העיבור של האצילות.

כשאתה נמצא בעיבור, בבית מדרש, ונכנס לתוך התורה, והתורה של האר"י מכניסה אותך לעיבור. אתה בעיבור בתוך תורה. אתה מזדהה עם מה שאתה לומד, נכנס בתוך מה שאתה לומד, קורא את עצמך דרך מה שאתה לומד. הוא מלביש אותך, אתה שוהה בתוכו, ותכף תצא החוצה ותחזור לחיים. עברת שלוש שעות של עיבור בתוך התורה. זה עיבור שנקרא עיבור שני. התעברת בתהליכי חשיבה, בתהליכים שפתחו לך תהליכי עומק של מידות, של זהות, של אפשרויות חיים. אספת את עצמך בתוך תהליכי חשיבה מתמשכים עכשיו, שעברת תוך כדי השיעור שאני מדבר, שדרכם ביררת את הזהות שלך, ועכשיו תיוולד שוב מחדש.

הדגל אומר שכל התורה והמצוות הם להורותם. להורתם, לעשות מהם הריון. ה' ישמור צאתך ובואך מעתה ועד עולם. ה' ישמור צאתך ממנו, נולדת, וחזרת אליו לעיבור, מעתה ועד עולם. תמיד תחזור, תצא, תיוולד. תצא, תחזור לעיבור, תצא, תחזור לעיבור. כל החיים זה לידה וחזרה לעיבור בתוך ה'. ה' ישמור צאתך ובואך מעתה ועד עולם. יש תהליכי שמירת הריון. ישמור צאתך ובואך. זה עיבור דקדושה.

יש עיבור דקליפה. באותה מידה אתה יכול לגלוש באינטרנט שלוש שעות, להיכנס לאיזה עניין. יכול להיות שהוא יהיה עיבור, לא קליפה של הקליפות הטמאות, קליפת נגה, סתם עניינים של חול, שקעת בהם לגמרי. תשעים שעות משחק כדורגל, יצאת כמו חדש בסוף, עם אנרגיות. בד"כ אתה לא צופה בזה בכלל. אבל התחדשת. הנפש התחדשה. הייתה בעיבור.

יש תהליכי עיבור מכל מיני סוגים. כל פעם שאתה נכנס למרחב ששואב אותך פנימה אליו, אתה נכנס אליו, מתלבש בו, מופעל דרכו, ושוכח את עצמך במובן מסוים, בתוך הסיטואציה. מחקה את התנועה שלו ואת ההיות שלו. אתה מתבטל שם בפנים למשך שהות זמן, מקום, מרחב ושפה. אלו תהליכי עיבור. בסוף אתה יוצא ומשהו בך עבר תהליך.

ר' נחמן כותב שליטון זה תהליכי עיבור. זה כתוב באר"י בתורה ל"ה. גם לעשות עסקים זה להיכנס לעיבור. משא ומתן באמונה זה להיכנס לעיבור. וגם ללמוד תלמוד בבלי זה להיכנס לעיבור. ללמוד משניות, ללמוד תושבע"פ זה גם להיכנס לעיבור. אתה שוקע עכשיו בדף יומי, זה עיבור. למה זה רלוונטי? חוץ מהדף היומי שבו אתה נמצא עכשיו. יהודי נכנס, שוכח את העוה"ז נכנס לתוך דף יומי, יוצא חדש בסוף, טבל במקווה. זה עיבור.

יש המון סוגים של עיבורים מגוונים שונים. חלקם בקליפת נגה, חלקם בקליפות הטמאות, חלקם במטטרו"ן של עולם היצירה, דף יומי, חלקם באצילות. ר' נחמן פה מדבר על עיבור מסוג מסוים, עיבור שהוא התעברות בתוך השבעים אומות שזה גלות. עיבור בהקשר הזה הוא הסתרה בתוך מצב של גלות. כל העולם במצב כזה, כי החיים הם כל פעם ברצוא ושוב, אז כל פעם שאני הולך אל האחור, אני הולך אל ההסתר, אל הקטנות, ואל שבעים האומות, במובן מסוים.

אם אני לא מחובר למקור שלי, אם אני נמצא במרחב אוטונומי, נטול אלוקים, זה לא יישאר רק שם. מתחיל להיווצר כדור שלג, המרחב האוטונומי מתחיל לייצר עולם של בריאה, עולם הבריאה מייצר יצירה, יצירה דוחפת עשייה, עשייה דוחפת קליפות. אם אני לא שומר על עצמי אני מוצא את עצמי בשרשרת ההתהוות שלי, חולם בתוכי חלקים אפלים.

אבל זה הכרחי לתהליכי חידוש, וקבלת תורה. לפני כל התגלות תורה מוכרח שתיכנס הנפש בעיבור, דהיינו בגלות, דהיינו בשבעים אומות, דהיינו בשבע מידות שיעלו בך חווית אחור של קטנות, של מידות רעות. כשתצא

מזה, תקבל תורה. תצא מזה דרך צעקה של שבעים צעקות. השבעים צעקות הן הכרחיות לתהליכי היציאה מהשבעים אומות אל השבעים פנים של תורה.

למה לשבעים האומות אני קורא תהליך של הריון? מה נוצר שם? מה התורה שנעלמת שם? זה לא רק כי אני שובר את הקליפה ואז מתגלה משהו. חווייתי הסתר, נשברתי ואז מתגלה. יש חווית התגלות. בצורה הפשוטה, כשאני נמצא באחור, יש שם העלאת ניצוצות, אני נמצא במצב שמאפשר עבודת בירורים. בתוך המצב של האחור אני אמצא בירורים שלא התבררו. כשאשיב אותם הבירורים האלו יתבררו כתורה. אלה חידושי התורה שיתחדשו לי כשאצליח להוציא מהגלות את מה שביררתי, ולהשיב אותם מחדש לנוכחות אלוקים בחיי.

תהיה לי התחדשות של תורה. בחווית ההסתר, לא חשבתי שהקב"ה נמצא, אבל עכשיו אני אצליח לראות איך הקב"ה היה שם. 'אודך ה' כי אנפת בי ישוב חרון אפך ותנחמני'. אני אצליח לקחת את אותן מידות ולברר אותם. אם המידות האלו יתבררו הם יהפכו ממידות קליפתיות למידות של נגה. מידות של נגה יהפכו למידות של שבעים פנים של תורה. משבעים אומות לשבעים נפש לשבעים פנים של תורה.

לר' נחמן יש עוד עומק. ר' נחמן בתורה נ' מדבר על זה שמה שמחיה את המקומות של ההסתר, הסתרה שבתוך ההסתרה. זו תורה עליונה מאד שהיא תורת עתיקא סתימאה, שמאירה בתוך המרחבים האלו, וכשמבררים אותה יש באמת התגלות תורה של משיח.

ודע שכללות של ע' לשון של מדותיהן הרעות הללו, היא תאוות ניאוף. והוא תיקון הכללי

גם בתורה י"ט, הוא מדבר על זה. שזה התיקון הכללי וזה השורש של כל השבעים אומות.

...ובשביל זה דרשו חז"ל (ברכות י"ב ע"ב) על פסוק אחרי לבבכם וכו', (אחרי לבבכם, זהו מינות. ואחרי עיניכם, זו ניאוף). גם שמשון הלך אחר עיניו (שם, וסוטה ט' ע"ב), גם בלעם נקרא שתום העין (במדבר כ"ד) מחמת שהוא כלליות מדה רעה של מדות רעות של הע' לשון :

יש פה משחק בין ע' לע'. בין ע' כללית אחרי העיניים לבין ע' כשבעים אומות. כל השבעים אומות, וכל השבעים מידות הרעות, כולם אחוזים בע'. זו המידות הרעות, שבעת מלכי אדום כפול עשר, הגיעו מאותן עיניים. העין היא השורש לכל הע'. כל השבע כפול עשר, כל השבעים מידות רעות שבתוכן אנחנו יורדים לגלות. כשאנחנו לא מחוברים, לא מקבלים עלינו עול מלכות שמיים. כאשר איבדנו עולם מלכות שמיים ונפלנו לתוך הגלות.

לפיכך כשקורין פסוק ראשון של ק"ש, צריך להעצים את עיניו, בבחי' עולימתא שפירתא דלית לה עינין (סבא משפטים דף צ"ה. וכמובא בכהאריז"ל ע' בשע"ת סי' ס"א ס"ק ג'). כי תיקון של הרהורי זנות שבא לאדם, שיאמר שמע וברוך שם. כי תאות ניאוף היא באה מעכירת דמים, היינו מטחול, שהיא לילית, שהיא שפחה בישא, אמא דערב רב (ד), שהיא מלכות הרשעה. ומלכותא דשמיא, הוא בבחי' גבירתא, אשה יראת ה' (ה). שהיא בבחי' ים של שלמה העומדת על שנים עשר בקר, שהם שנים עשר שבטי יה (זוהר ויחי רמ"א). וכשאדם מקבל עליו עול מלכות שמים באלו הפסוקים, שכולל את נשמתו בשנים עשר שבטי יה, ומפריש את נשמתו מנשמת ערב רב, הבאים מאשה זונה, שהיא שפחה בישא, שהיא בבחי' (בראשית ט"ז) מפני שרי גבירתי אנכי בורחת, שהתאוה בורחת ונפרדת ממנה. ואם אינו משתדל לגרש את האשה זונה, אזי הוא בבחי' (משלי ל') שפחה תירש גבירתה: כי בשני

פסוקים אלו, יש ייב תיבות, נגד ייב שבטי יה. ומיט אותיות, כנגד מיט אותיות שבשמות שבטי יה. ובקבלת עול מלכות שמים, הוא בחי' ים של שלמה. הוא נפרד מנשמותיהן דערב רב, שהיא שפחה בישא, אשה זונה. ונכלל בנשמות שבטי יה, בחי' אשה יראת ה'. אזי הוא בחי' סגירת עיניים בשעת קבלת עול מלכות שמים, להורות שע"י קבלת עול מלכות שמים, הוא בבחי' עולימתא שפירתא, דלית לה עינין, שהיא התאוה שכוללת המדות רעות של ע' לשונות.

כשאנחנו מקבלים על עצמנו עול מלכות שמיים, אנחנו עושים העתקה בין שתי אופציות קיומיות שלנו. בין היכולת שלנו להיות במלכות שלא מקבלת עול מלכות שמיים, לילית. או להיות אישה יראת ה', מלכות דקדושה. עכשיו אני אצא מנקודת הבחירה שלי, או להיות מחובר לברית, שזה קבלת עול מלכות שמיים, תיקון הברית, או להיות כמו האישה שהיא לא מקבלת עול מלכות, לילית שהיא גם השורש של פגם הברית. של כל מי שנמצא בנפרדות, ישן בבית יחידי אחזתו לילית. מקום שיש בו לא רק נפרדות אלא התקשרות קליפתית.

איפה אני? האם אני נכלל בשניים עשר שבטי יה שמחברים לאחד, שזה חז"ל. 'שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד', זה אותם שניים עשר השבטים שעמדו ואמרו ליעקב אבינו, כשם שאין בליבך אלא אחד כך אין בליבנו אלא אחד. אז הם נכללו בע' דקדושה ונפרדו מהע' דקליפה. זה לא מה שר' נחמן אומר, זו אינטרפטציה. ברגע הזה הם נפרדו מהע' דקליפה שהיא המלכות של הסיטרא אחרא, הקיום האוטונומי של הבריאה של מחובר למקורו, שלא קשור באחד, שלא מקבל עליו עולם מלכות שמיים, שאין בו את תיקון הלב אל האחד. וחזרו להתחבר לע' דקדושה שמאירה בעומק הבריאה ומחוברת למעבר. לייחד את הויה אלוקים.

ביענך ה' ביום צרה' יש ייחוד. יעננו ביום קוראנו, ראשי תיבות יב"ק, ויש בו ייחוד הויה אלוקים, ייחוד קטנות וגדלות. 'שמע ישראל הויה אלוקנו הויה אחד', זו היכולת להגיד שהויה הוא אלוקינו. הקיום שלנו נפתח אל המעבר. בתוך זה יש שמיעה אלוקית, שהופכת את השבעים קולות לנוכחות של ע' דקדושה. בתוך אותם שבעים קולות, לשמוע את הקול האלוקי שהולך בתוך הגן, בתוך החיים שלנו. להמליך את הקב"ה בתוך מסעות חיינו.

תיקון הע' כתיקון התפשטות העיניים

האחים אומרים 'שמע ישראל' ליעקב. יעקב זה ע' יב"ק. הע' של השבעים, של אמא, והיב"ק זה ייחוד הויה אלוקים. השבעים קולות של יענך ה' ביום צרה', בייחוד הויה אלוקים דקדושה, מוציא אתכם מהמצב הגלותי אל המצב שמחובר אל האחד, לקבל עול מלכות שמים. להיכלל בשניים עשר שבטי יה, במרכבה של הקדושה ולצאת מהמקום של העיניים שזורקות אותנו החוצה בצורה לא מתוקנת. ב'ויאמר', אנחנו לוקחים את הציציות ושמים אותם על הלב. זה תיקון של ההתפשטות של העיניים, אל נקודת המרכז, אל הלב, אל האחד. מלאך המוות מלא עיניים.

אנחנו עוברים מראייה לשמיעה. אוספים את העין אל האוזן. אומרים שמע, לוקחים את הע' של הראייה, 'עלמא שפירא דלית לה עינין' והופכים את זה לשמע, לשמיעה. רואים את הקולות.

המרגלים יצרו מציאות לא מתוקנת של הברית כשהם תרו את הארץ. לכן אחר כך באה פרשת הציצית. לתור את הארץ ללא ברית, העיניים מתפשטות ללא חיבור אל השורש, אל האחד, ללא העלאת מ"ן. הת"ר יורד לרחל. זה התיקון של הציצית, שהולך ונתקן באחד.

הציצית זה התיקון של הת"ר. ציצית זה ת"ר בגימטריה. אני מתקן את התירה דרך זה שאתה לא תתור. יש לי התפשטות לכל הכיוונים, ואת כל ההתפשטויות שבנויים מלי"ב חוטים ושלוש עשרה קשרים, חוליות של האח"ד, אני מחבר לאחד וללב. אני שם את כל זה על הלב ועל העיניים. לתקן את העיניים המתפשטות של העי' לתיקון דקדושה. לברית דקדושה.

כל התהליך הזה מקופל בשמע ישראל. הוא גם חידוש ברית, התחלה של שורש תיקון העי', מעי' שמתפשטת החוצה לעי' שחוזרת פנימה כשם ב"ן. וגם תיקון השם שלי משם דסיטרא אחרא לשם דקדושה. יציאה מגלות לגאולה מ"יענך ה' ביום צרה", ליכולת לבוא מנקודת הצרות הזאת לנקודת ההתקשרות בקבלת עול מלכות שמיים. לבחור במלכות אוטונומית נפרדת שהיא נקודת המוצא שלי, מנקודת האחר לנקודת האחד.

זו דרך מסוימת להקשיב לביורוי הרפ"ח או בירורי השם שקיימים פה. אין מצב שכשאני קורא שמע ישראל, לא עולה בתוכי קונטרסט מסוים אל מולו. ה' אלוקנו ה' אחד. אתה הולך למסור נפשך על קידוש השם, ובי'אחד' יש משהו שבפנים מתנגד. בין אם זה התנגדות טבעית של התדיר ובין אם זה התנגדות של הצד האחר שבך, שרוצה חופש ולא רוצה לקבל עול מלכות שמיים.

חז"ל אומרים שעמ"י נקראים פרה. פרה אדומה שאין בה מום ולא עלה עליה עול. פרה יפיפיה. כולך יפה רעייתי ומום אין בך. אשר לא עלה עליה עול, לא רוצה להקשיב לקודשא בריך הוא. לא רוצה עול. היא יפה, חמודה, מקסימה אבל לא רוצה להקשיב. אז התחיל תהליך הגלות, ויש את השריפה באש של הפרה אדומה, שזה הגלות. האפר שנוצר, הוא תיקון הרפ"ח והיכולת לחזור וליצור התקשרות מחודשת, מים חיים, ולשוב אל הקודש.

תהליכי הבריאה הם תהליכים שנמצאים על המתח הזה של תהליכי היבראות ויצירת נפרדות. נפרדות יוצרת קליפות של מלכי אדום, פרה אדומה. היכולת לחזור ולתקן את זה, כהעלאת מ"ן בשורש שמתקנת את האחר אל האחד.

זה חלק מהעומק של קריאת שמע. אם לא אנרגיית האחר, ה'אחד' היה פחות חזק. זה חלק מהסוד של העוה"ז שמייצר מתוך האפשרות האחרת את השייכות. מי ייתן טהור מטמא, לא אחד. תיקון הזרות ביכולת לבוא לברית ואחדות, לבחור בקשר. זה שכבה שאפשר לוותר עליה כביכול. יכלנו להגיד עכשיו שמע ישראל, שם עי', התקשרות בז"ת דאמא, הארת אבא לז"א, עליית זו"נ לאו"א, מסירות נפש, מעבר מהתדיר, שמות אלוקים דקדושה לשאינו תדיר, שמות הויה, מס"נ על קידוש ה' באחד. ולא לדבר בכלל על זה יש פה משהו גם אחר, שיש פה גם איזה התמודדות גם אחרת, יש פה גם בירור.

יש פה הזדמנות של מעבר ממלכות דסטרא אחרא למלכות דקדושה, תיקון מלילית ללאה דקדושה. תיקון ללאה דקדושה ואח"כ לרחל, 'עלמא שפירתה דלית לה עינין'. האר"י פותח את זה בקצרה, שכשאתה נכנס בשמע ישראל, לשם יש שתי משמעויות, אחד: השם, פשוט, מלכות דקדושה, עולה לשורשה. שתיים: השם שלא מחובר, כל אותם אחוריים של השמות האלוקיים שנפלו והתגשמו בתוך המציאות ובמובן מסוים הפכו משם הויה לשם אלוקים.

כששמות הויה של הרפ"ח ניצוצין מתנתקים מהשורש שלהם, הופכים להופעות של אחר, הם הופכים לשמות אלוקים. לברר מחדש את שם אלוקים לשם הויה, זה לא רק לברר את שם אלוקים לשם הויה זה גם לברר אלוקים אחרים לשם הויה. לצאת מאלוהים אחרים לאלוהים חיים ומשם לשם הויה. זה חלק מהמשמעות שלתיקון הברית. זה מחזיר אותנו לכוונות ק"ש שעל המיטה. ק"ש כהורגת את השדים שלנו. השדים שלנו זה

אותם האפשרויות האחרות שלנו בעולם. בין אם זה הלילית כאוטונומיה הקיומית האנושית שיכולה להיות ללא קב"ה, ובין אם זה כמו שר' נחמן פה אומר, חוסר הברית שבתוכנו זורק את עצמו החוצה לעולם פנטסטי שדי, שלא מתמסר פנימה לתוך קשר של חיים קשר של אחד, זה גם כן חלק מאותה תנועה שעוברת פה במעבר הזה.